

Odporúčania

Odporúčania 02/2020 o európskych základných zárukách pre opatrenia týkajúce sa sledovania

Prijaté 10. novembra 2020

Obsah

1. ÚVOD.....	4
2. ZÁSAHY DO ZÁKLADNÝCH PRÁV.....	6
3. EURÓPSKE ZÁKLADNÉ ZÁRUKY.....	8
Záruka A – Spracúvanie by sa malo opierať o jasné, presné a prístupné pravidlá	8
Záruka B – Potreba preukázať nevyhnutnosť a primeranosť sledovaných legitímnych cieľov	9
Záruka C – Nezávislý mechanizmus dohľadu.....	12
Záruka D – Jednotlivci musia mať k dispozícii účinné prostriedky nápravy	13
4. ZÁVEREČNÉ POZNÁMKY	14

Európsky výbor pre ochranu údajov

so zreteľom na článok 70 ods. 1 písm. e) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (ďalej len „všeobecné nariadenie o ochrane údajov“),¹

so zreteľom na Dohodu o EHP, najmä na jej prílohu XI a protokol 37, ktoré boli zmenené rozhodnutím Spoločného výboru EHP č. 154/2018 zo 6. júla 2018²,

so zreteľom na článok 12 a článok 22 svojho rokovacieho poriadku,

so zreteľom na pracovný dokument pracovnej skupiny zriadenej podľa článku 29 č. 01/2016 o odôvodnení zásahov do základných práv na ochranu súkromia a ochranu údajov prostredníctvom opatrení týkajúcich sa sledovania pri prenose osobných údajov (ďalej len „európske základné záruky“), WP237,

PRIJAL TIETO ODPORÚČANIA

1. ÚVOD

1. V nadväznosti na rozsudok vo veci Schrems I orgány EÚ pre ochranu údajov zhromaždené v pracovnej skupine zriadenej podľa článku 29, určili vychádzajúc z judikatúry európske základné záruky, ktoré je potrebné dodržiavať, aby sa zabezpečilo, že zásahy do práv na súkromie a ochranu osobných údajov prostredníctvom opatrení týkajúcich sa sledovania [surveillance measures] pri prenose osobných údajov neprekračujú rámec toho, čo je nevyhnutné a primerané v demokratickej spoločnosti.

2. EDPB by chcel zdôrazniť, že európske základné záruky vychádzajú z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) týkajúcej sa článkov 7, 8, 47 a 52 Charty základných práv EÚ (ďalej len „Charta“) a prípadne z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) týkajúcej sa článku 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach (ďalej len: „EDĽP“), ktorý sa zaoberá otázkami sledovania v štátoch, ktoré sú zmluvnými stranami EDĽP.³

3. Cieľom aktualizácie tohto dokumentu je ďalej rozvíjať európske základné záruky, ktoré boli pôvodne vypracované v reakcii na rozsudok vo veci Schrems I⁴, a to zohľadnením vysvetlení, ktoré od jeho prvého uverejnenia poskytol SDEÚ (a ESĽP), najmä v jeho prelomovom rozsudku vo veci Schrems II.⁵

¹ Tento dokument sa nezaobera prípadmi prenosov alebo ďalšieho zdieľania, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti smernice o presadzovaní práva [smernica (EÚ) 2016/680].

² Odkazy na „členské štáty“ uvedené v tomto dokumente by sa mali chápať ako odkazy na „členské štáty EHP“.

³ V týchto odporúčaní sa pojem „základné práva“ odvodzuje z Charty základných práv EÚ. Odkazuje sa ním však aj na „ľudské práva“, ktoré sú zahrnuté v Európskom dohovore o ľudských právach.

⁴ Rozsudok SDEÚ zo 6. októbra 2015, Maximilian Schrems/Data Protection Commissioner, vec C-362/14, EU:C:2015:650 (ďalej len „rozsudok vo veci Schrems I“).

⁵ Rozsudok SDEÚ zo 16. júla 2020, Data Protection Commissioner/Facebook Ireland Ltd, Maximilian Schrems, vec C-311/18, ECLI:EU:C:2020:559 (ďalej len „rozsudok vo veci Schrems II“).

4. SDEÚ vo svojom rozsudku vo veci Schrems II konštatoval, že z preskúmania rozhodnutia Komisie 2010/87/EÚ o štandardných zmluvných doložkách pre prenos osobných údajov sprostredkovateľom usadeným v tretích krajinách so zreteľom na články 7, 8 a 47 Charty nevyplynulo nič, čo by malo vplyv na platnosť tohto rozhodnutia, ale zrušil platnosť rozhodnutia o Privacy Shield. SDEÚ rozhodol, že rozhodnutie o Privacy Shield je nezlučiteľné s článkom 45 ods. 1 všeobecného nariadenia o ochrane údajov vzhľadom na články 7, 8 a 47 Charty. Tento rozsudok teda môže slúžiť ako príklad toho, keď opatrenia týkajúce sa sledovania v tretej krajine (v tomto prípade v USA pokiaľ ide o oddiel 702 zákona FISA a vykonávacie nariadenie 12 333) nie sú dostatočne obmedzené, a ani sa na ne nevzťahujú účinné prostriedky nápravy, ktoré majú dotknuté osoby k dispozícii na presadzovanie svojich práv, ako to vyžaduje právo Únie, aby sa úroveň ochrany v tretej krajine považovala za „v podstate rovnocennú“ úrovni zaručenej v rámci Európskej únie v zmysle článku 45 ods. 1 všeobecného nariadenia o ochrane údajov.

5. Dôvody zrušenia platnosti Privacy Shield majú dôsledky aj pre iné nástroje na prenos⁶. Hoci Súdny dvor vyložil článok 46 ods. 1 všeobecného nariadenia o ochrane údajov v kontexte platnosti štandardných zmluvných doložiek, jeho výklad sa vzťahuje na akýkoľvek prenos do tretích krajín, ktorý sa opiera o ktorýkoľvek z nástrojov uvedených v článku 46 všeobecného nariadenia o ochrane údajov.⁷

6. V konečnom dôsledku je na SDEÚ, aby posúdil, či zásahy do základného práva môžu byť odôvodnené. V prípade neexistencie takéhoto rozsudku sa na základe ustálenej judikatúry od orgánov pre ochranu údajov vyžaduje, aby posudzovali jednotlivé prípady, či už *ex officio* alebo na základe sťažnosti, a buď postúpili vec vnútroštátnemu súdu, ak majú podozrenie, že prenos na základe rozhodnutia o primeranosti nie je v súlade s článkom 45, alebo aby pozastavili alebo zakázali prenos, ak zistia, že nie je možné dodržať článok 46 všeobecného nariadenia o ochrane údajov, a ochranu prenášaných údajov vyžadovanú právom Únie nie je možné zabezpečiť inými prostriedkami.

7. Zámerom aktualizovaných európskych základných záruk je stanoviť prvky preskúmania toho, či opatrenia týkajúce sa sledovania umožňujúce prístup k osobným údajom orgánom verejnej moci v tretej krajine, či už ide o národné bezpečnostné agentúry alebo orgány presadzovania práva, možno považovať za odôvodnený zásah alebo nie.

8. Európske základné záruky sú síce súčasťou posúdenia, ktoré sa má vykonať s cieľom určiť, či tretia krajina poskytuje takú úroveň ochrany, ktorá je v podstate rovnocenná úrovni zaručenej v rámci EÚ, ale samy osebe nemajú za cieľ vymedziť všetky prvky, ktoré je potrebné zvážiť pri posudzovaní toho, či tretia krajina poskytuje takúto úroveň ochrany v súlade s článkom 45 všeobecného nariadenia o ochrane údajov. Ich cieľom nie je ani vymedziť všetky prvky, ktoré by mohlo byť potrebné zvážiť pri posudzovaní toho, či právny režim tretej krajiny bráni vývozcovi údajov a dovozcovi údajov v tom, aby zabezpečili primerané záruky v súlade s článkom 46 všeobecného nariadenia o ochrane údajov.

9. Prvky uvedené v tomto dokumente by sa preto mali považovať za základné záruky skúmané v tretej krajine pri posudzovaní zásahu do práva na súkromie a ochranu údajov, spôsobeného opatreniami tretej krajiny týkajúcimi sa sledovania, a nie za zoznam prvkov na preukázanie toho, že právny režim tretej krajiny ako celok poskytuje v podstate rovnocennú úroveň ochrany.

⁶ Pozri bod 105 rozsudku vo veci Schrems II.

⁷ Pozri bod 92 rozsudku vo veci Schrems II.

10. Článok 6 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii stanovuje, že základné práva zakotvené v EDĽP predstavujú všeobecné zásady práva Únie. Ako však SDEÚ pripomína vo svojej judikatúre, tento dohovor nepredstavuje, kým k nemu Európska únia nepristúpila, právny nástroj formálne začlenený do právneho poriadku Únie.⁸ Úroveň ochrany základných práv vyžadovaná článkom 46 ods. 1 všeobecného nariadenia o ochrane údajov sa teda musí určiť na základe ustanovení tohto nariadenia v spojení so základnými právami zakotvenými v Charte. Z uvedeného vyplýva, že podľa článku 52 ods. 3 Charty práva, ktoré sú v nej obsiahnuté a ktoré zodpovedajú právam zaručeným v EDĽP, majú rovnaký význam a rozsah ako práva ustanovené v uvedenom dohovore, a preto, ako pripomenul SDEÚ, judikatúru ESĽP týkajúcu sa práv, ktoré sú stanovené aj v Charte základných práv EÚ, je potrebné považovať za minimálnu úroveň ochrany na účely výkladu zodpovedajúcich práv v Charte.⁹ Podľa poslednej vety článku 52 ods. 3 Charty však „toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.“

11. Podstata základných záruk bude preto aj naďalej čiastočne vychádzať z judikatúry ESĽP, pokiaľ Charta, ako ju vykladá SDEÚ, neposkytuje vyššiu úroveň ochrany, pri ktorej sa stanovujú iné požiadavky než v judikatúre ESĽP.

12. V tomto dokumente sa vysvetľuje kontext štyroch európskych základných záruk a ďalšie podrobnosti o nich.

2. ZÁSAHY DO ZÁKLADNÝCH PRÁV

13. Základné práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života vrátane komunikácie a na ochranu osobných údajov sú stanovené v článkoch 7 a 8 Charty a vzťahujú sa na každého. Článok 8 ďalej stanovuje podmienky zákonnosti spracúvania osobných údajov a uznáva právo na prístup a opravu a stanovuje, že tieto pravidlá podliehajú kontrole nezávislého orgánu.

14. „[O]perácia spočívajúca v prenose osobných údajov z členského štátu do tretej krajiny predstavuje sama osebe spracúvanie osobných údajov“.¹⁰ Články 7 a 8 Charty sa teda uplatňujú na túto konkrétnu operáciu a ochrana podľa nich sa vzťahuje aj na prenášané údaje, a preto dotknutým osobám, ktorých osobné údaje sa prenášajú do tretej krajiny, prináleží úroveň ochrany, ktorá je v podstate rovnocenná úrovni ochrany zaručenej v rámci Únie.¹¹

15. Podľa SDEÚ, ak je spracúvaním osobných údajov jednotlivca dotknuté základné právo na rešpektovanie súkromného života zakotvené v článku 7 Charty, je dotknuté aj právo na ochranu údajov, keďže takéto spracúvanie patrí do pôsobnosti článku 8 Charty, a preto musí nevyhnutne spĺňať požiadavku ochrany údajov stanovenú v uvedenom článku.¹²

⁸ Pozri bod 98 rozsudku vo veci Schrems II.

⁹ Pozri bod 124 spojených vecí C-511/18, C-512/18 a C-520/18, La Quadrature du Net a i. (ďalej len „La Quadrature du Net a i.“).

¹⁰ SDEÚ, rozsudok vo veci Schrems II, bod 83.

¹¹ SDEÚ, rozsudok vo veci Schrems II, bod 96.

¹² SDEÚ, rozsudok vo veci Schrems II, bod 170 – 171.

16. Preto v prípade možného zásahu do základných práv podľa práva EÚ, povinnosť uložená poskytovateľom elektronických komunikačných služieb (...) uchovávať prevádzkové údaje na účely ich prípadného sprístupnenia príslušným vnútroštátnym orgánom vyvoláva otázky týkajúce sa zlučiteľnosti s článkami 7 a 8 Charty.¹³ To isté platí pri iných druhoch spracúvania údajov, ako je poskytnutie údajov osobám iným než sú užívatelia, alebo prístup k týmto údajom na účely ich využitia¹⁴, čo teda predstavuje zásah do týchto základných práv. Okrem toho prístup orgánu verejnej moci k údajom predstavuje podľa ustálenej judikatúry ďalší zásah.¹⁵

17. Pri zisťovaní zásahu nezáleží na tom, „či dotknuté informácie týkajúce sa súkromného života majú alebo nemajú citlivú povahu alebo či pre dotknuté osoby z dôvodu tohto zásahu vplynuli alebo nevplynuli prípadné nepriaznivé následky.“¹⁶ SDEÚ tiež zdôraznil, že skutočnosť, či uchovávané údaje boli následne použité, je nepodstatná.¹⁷

18. Články 7 a 8 Charty však nie sú absolútnymi právami, ale musia sa posudzovať so zreteľom na ich spoločenskú funkciu.¹⁸

19. Charta obsahuje test nevyhnutnosti a primeranosti na vymedzenie obmedzení práv, ktoré chráni. Článok 52 ods. 1 Charty spresňuje rozsah možných obmedzení článkov 7 a 8 tým, že sa uvádza, že "akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom [law] a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.“

20. SDEÚ zopakoval, že právna úprava Únie týkajúca sa zasahovania do základných práv zaručených v článkoch 7 a 8 Charty „musí stanoviť jasné a presné pravidlá, ktoré budú upravovať rozsah a uplatnenie predmetného opatrenia a ukladať minimálne požiadavky tak, aby osoby, ktorých osobné údaje sú dotknuté, mali dostatočné záruky umožňujúce účinne chrániť tieto údaje pred rizikami zneužitia“, najmä ak sú osobné údaje predmetom automatizovaného spracúvania a „ak existuje značné riziko neoprávneného prístupu k týmto údajom“.¹⁹

21. Podľa SDEÚ si ochrana práva na súkromie vyžaduje, aby výnimky z práva na ochranu údajov a obmedzenia práva na ochranu údajov „nepôsobili nad rámec toho, čo je striktné nevyhnutné“. Okrem toho je potrebné zosúladiť cieľ všeobecného záujmu so základnými právami, ktorých sa toto opatrenie dotýka, a to „náležitým vyvážením“ tohto cieľa a predmetných práv.²⁰

22. Preto prístup k osobným údajom, ich uchovávanie a ďalšie využívanie orgánmi verejnej moci v rámci opatrení týkajúcich sa sledovania nesmie prekročiť hranice toho, čo je nevyhnutne potrebné na základe

¹³ SDEÚ, vec C-623/17, Privacy International (ďalej len „rozsudok vo veci Privacy International“), bod 60.

¹⁴ SDEÚ, rozsudok vo veci Privacy International, bod 61.

¹⁵ ESĽP, Leander, bod 48; ESĽP, Rotaru bod 46; SDEÚ, Digital Rights Ireland, bod 35.

¹⁶ SDEÚ, rozsudok vo veci Schrems II, bod 171 vrátane citovanej judikatúry.

¹⁷ SDEÚ, rozsudok vo veci Schrems II, bod 171 vrátane citovanej judikatúry.

¹⁸ SDEÚ, rozsudok vo veci Privacy International, bod 63.

¹⁹ SDEÚ, rozsudok vo veci Privacy International, bod 68 a tam citovaná judikatúra.

²⁰ SDEÚ, rozsudok vo veci Privacy International, bod 68 a tam citovaná judikatúra.

posúdenia z hľadiska Charty, inak ich „nemožno považovať za odôvodnené v demokratickej spoločnosti“.²¹

23. Štyri európske základné záruky, ktoré sú opísané v nasledujúcej kapitole, majú za cieľ bližšie určiť, ako posudzovať úroveň zasahovania do základných práv na súkromie a ochranu údajov v kontexte opatrení týkajúcich sa sledovania zo strany orgánov verejnej moci v tretej krajine pri prenose osobných údajov, a aké právne požiadavky sa preto musia uplatňovať pri posudzovaní toho, či by takéto zásahy boli prijateľné podľa Charty.

3. EURÓPSKE ZÁKLADNÉ ZÁRUKY

24. Na základe analýzy judikatúry sa EDPB domnieva, že právne požiadavky, ktorými by sa mali odôvodňovať obmedzenia práva na ochranu údajov a súkromia, ktoré uznáva Charta, možno zhrnúť do štyroch európskych základných záruk:

- A. Spracúvanie by sa malo opierať o jasné, presné a prístupné pravidlá
- B. Potreba preukázať nevyhnutnosť a primeranosť sledovaných legitímnych cieľov
- C. Mal by existovať nezávislý mechanizmus dohľadu
- D. Jednotlivci musia mať k dispozícii účinné prostriedky nápravy

25. Tieto záruky vychádzajú zo základných práv na súkromie a ochranu údajov, ktoré sa vzťahujú na každého bez ohľadu na jeho štátnu príslušnosť.

Záruka A – Spracúvanie by sa malo opierať o jasné, presné a prístupné pravidlá

26. Podľa článku 8 ods. 2 Charty by sa osobné údaje mali okrem iného spracúvať „na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom [law]“,²² ako SDEÚ pripomenul v rozsudku vo veci Schrems II. Okrem toho musí byť podľa článku 52 ods. 1 Charty akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v Charte v rámci EÚ ustanovené zákonom [law]. Odôvodnený zásah preto musí byť v súlade so zákonom [law].

27. Tento právny základ by mal stanovovať jasné a presné pravidlá, ktoré budú upravovať rozsah a uplatňovanie predmetného opatrenia a ukladať minimálne požiadavky.²³ Súdny dvor okrem toho pripomenul, že „právna úprava musí byť podľa vnútroštátneho práva právne záväzná“²⁴. V tejto súvislosti SDEÚ objasnil, že posúdenie uplatniteľných právnych predpisov tretej krajiny by sa malo zamerať na to, či sa na ne jednotlivci môžu odvolávať a uplatňovať ich pred súdom.²⁵ Súdny dvor preto uvádza, že práva priznané dotknutým osobám majú byť uplatniteľné; ak sa jednotlivcom nepriznajú

²¹ SDEÚ, rozsudok vo veci Privacy International, bod 81.

²² Pozri bod 173 rozsudku vo veci Schrems II.

²³ Pozri bod 175 a bod 180 rozsudku vo veci Schrems II a stanovisko 1/15 (Dohoda medzi EÚ a Kanadou o záznamoch o cestujúcich) z 26. júla 2017, bod 139 a citovaná judikatúra.

²⁴ Pozri bod 68 rozsudku vo veci Privacy International – malo by sa tiež objasniť, že vo francúzskej verzii rozsudku Súdny dvor používa slovo „réglementation“, ktoré má širší význam ako len parlamentné akty.

²⁵ Pozri bod 181 rozsudku vo veci Schrems II, v tomto odseku SDEÚ odkazuje na americkú prezidentskú politickú smernicu 28.

práva vymáhateľné voči orgánom verejnej moci, úroveň poskytovanej ochrany nemožno v rozpore s požiadavkou uvedenou v článku 45 ods. 2 písm. a) všeobecného nariadenia o ochrane údajov považovať za v podstate rovnocennú úroveň ochrany vyplývajúcej z Charty.²⁶

28. Súdny dvor okrem toho zdôraznil, že uplatniteľné právne predpisy musia vymedziť, za akých okolností a za akých podmienok sa môže prijať opatrenie upravujúce spracúvanie takýchto údajov²⁷ (pozri ďalej pri záruke B vzťah medzi týmito požiadavkami a zásadami nevyhnutnosti a proporcionality).

29. SDEÚ okrem toho tiež uviedol, že „požiadavka, podľa ktorej musí byť každé obmedzenie výkonu základných práv stanovené zákonom [law], predpokladá, že samotný právny základ, ktorý umožňuje zásah do týchto práv, musí vymedzovať rozsah obmedzenia výkonu dotknutého práva“.²⁸

30. Napokon, Európsky súd pre ľudské práva „sa domnieva, že neexistuje dôvod uplatňovať rôzne zásady týkajúce sa prístupnosti a jasnosti pravidiel, ktorými sa riadi odpočúvanie jednotlivých komunikácií, na jednej strane a všeobecnejšie programy sledovania“.²⁹ ESĽP tiež objasnil, že právny základ by mal zahŕňať aspoň vymedzenie kategórií osôb, ktoré by mohli podliehať sledovaniu, obmedzenie trvania opatrenia, postup, ktorý sa má dodržiavať pri skúmaní, používaní a uchovávaní získaných údajov, a preventívne opatrenia, ktoré sa majú prijať pri oznamovaní údajov iným stranám.³⁰

31. Napokon, účinok zásahu na jednotlivca musí byť predvídateľný, aby sa jednotlivcovi poskytla primeraná a účinná ochrana pred svojvoľným zasahovaním a rizikom zneužitia. V dôsledku toho musí byť spracúvanie založené na presnom, jasnom, ale aj prístupnom (t. j. verejnom) právnom základe.³¹ ESĽP v súvislosti s touto otázkou vo veci Zakharov pripomenul, že „predvídateľnosť“, na ktorú sa odkazuje v kontexte odpočúvania komunikácie nemôže byť chápaná rovnako ako v mnohých iných oblastiach“. Spresnil, že v súvislosti s tajnými opatreniami týkajúcimi sa sledovania, ako je napríklad odpočúvanie komunikácií, „predvídateľnosť nemôže znamenať, že jednotlivec by mal byť schopný predvídať, kedy orgány môžu odpočúvať jeho komunikáciu tak, aby mohol zodpovedajúcim spôsobom prispôbiť svoje správanie“. Avšak vzhľadom na to, že v takejto situácii sú riziká svojvoľného konania zjavné, „je nevyhnutné, aby existovali jasné a podrobné pravidlá týkajúce sa odpočúvania telefonických hovorov, najmä preto, že technológia, ktorá sa používa, sa neustále zdokonaľuje. Vnútroštátne právne predpisy musia byť dostatočne jasné na to, aby občanov primerane informovali o tom, za akých okolností a podmienok sú orgány verejnej moci oprávnené uchýliť sa k takýmto opatreniam“.³²

Záruka B – Potreba preukázať nevyhnutnosť a primeranosť sledovaných legitímnych cieľov

32. V súlade s prvou vetou článku 52 ods. 1 Charty akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v Charte musí rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Podľa druhej vety článku 52 ods. 1

²⁶ Pozri bod 181 rozsudku vo veci Schrems II.

²⁷ Pozri bod 68 rozsudku vo veci Privacy International v súvislosti s právom členského štátu.

²⁸ Pozri rozsudok vo veci Schrems II, bod 175 a citovanú judikatúru, ako aj rozsudok vo veci Privacy International, bod 65.

²⁹ ESĽP, Liberty, bod 63.

³⁰ ESĽP, Weber a Saravia, bod 95.

³¹ ESĽP, Malone, body 65, 66.

³² ESĽP, Zakharov, bod 229.

Charty, za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.³³

33. Pokiaľ ide o **zásadu proporcionality**, Súdny dvor vo vzťahu k právu členských štátov rozhodol, že otázka, či obmedzenie práva na súkromie a práva na ochranu údajov môže byť odôvodnené, sa musí posúdiť na jednej strane tak, že sa posúdi **závažnosť zásahu** spôsobeného takýmto obmedzením³⁴ a na druhej strane sa overí, či je **význam cieľa všeobecného záujmu**, ktorý toto obmedzenie sleduje, primeraný tejto závažnosti.³⁵

34. K rozsudku vo veci La Quadrature du net a i. možno poznamenať, že SDEÚ rozhodol vo vzťahu k právu členského štátu a nie k právu tretej krajiny, že cieľom zabezpečenia národnej bezpečnosti je vzhľadom na jeho význam možné odôvodniť opatrenia zasahujúce do základných práv závažnejšie než opatrenia, ktoré by mohli byť odôvodnené inými cieľmi, ako je boj proti trestnej činnosti. Konštatoval však, že to platí, pokiaľ existujú dostatočne závažné dôvody domnievať sa, že dotknutý štát čelí vážnemu ohrozeniu národnej bezpečnosti, ktoré sa preukáže ako skutočné, aktuálne alebo predvídateľné, a pod podmienkou splnenia ostatných požiadaviek stanovených v článku 52 ods. 1 Charty.³⁶

35. V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že výnimky a obmedzenia ochrany osobných údajov musia pôsobiť len v rámci toho, čo je striktné nevyhnutné.³⁷ Na splnenie tejto požiadavky sa okrem stanovenia jasných a presných pravidiel upravujúcich rozsah a uplatňovanie predmetného opatrenia, predmetná právna úprava musí stanoviť minimálne požiadavky [safeguards], aby osoby, ktorých osobné údaje sa prenášajú, mali dostatočné záruky [guarantees] na účinnú ochranu ich osobných údajov pred rizikom zneužitia. „Táto právna úprava musí najmä vymedziť okolnosti a podmienky, za akých možno prijať opatrenie upravujúce spracúvanie takýchto údajov, čím zaručí, aby zásah nešiel nad rámec toho, čo je striktné nevyhnutné. Nevyhnutnosť disponovať takými zárukami je o to dôležitejšia v prípade, keď sú osobné údaje spracúvané automaticky“.³⁸

³³ Rozsudok vo veci Schrems II, bod 174.

³⁴ V tejto súvislosti Súdny dvor napríklad poznamenal, že „zásah, ktorý predstavuje zber údajov v reálnom čase umožňujúci lokalizovať koncové zariadenie, sa zdá byť obzvlášť závažný, keďže tieto údaje poskytujú príslušným vnútroštátnym orgánom možnosti presne a trvalo sledovať presuny používateľov mobilných telefónov (...)“ (rozsudok vo veci La Quadrature du Net a i., bod 187 vrátane citovanej judikatúry).

³⁵ Rozsudok vo veci La Quadrature du Net a i., bod 131.

³⁶ Body 136 a 137. Pozri tiež rozsudok vo veci Privacy International, kde Súdny dvor uviedol, že takéto hrozby možno vzhľadom na ich povahu a osobitnú závažnosť odlíšiť od všeobecného rizika vzniku napätia alebo narušenia, a to aj závažnej povahy, ktoré majú vplyv na verejnú bezpečnosť. Bod 75. Napríklad v rozsudku vo veci La Quadrature du Net a i. Súdny dvor konštatoval, že automatizovaná analýza prevádzkových a lokalizačných údajov, ktorá sa všeobecne a bez rozdielu týka údajov osôb používajúcich elektronické komunikačné prostriedky, predstavuje mimoriadne závažný zásah, takže takéto opatrenie môže spĺňať požiadavku proporcionality len v situáciách, kedy dotknutý členský štát čelí vážnej hrozbe pre národnú bezpečnosť, ktorá sa javí ako skutočná a aktuálna alebo predvídateľná, a za predpokladu, že doba tohto uchovávaní netrvá dlhšie než je prísne nevyhnutné (body 174 – 177).

³⁷ Rozsudok vo veci Schrems II, bod 176, vrátane citovanej judikatúry.

³⁸ Rozsudok vo veci Schrems II, bod 175.

36. Vo veci Schrems II Súdny dvor zdôraznil, že právne predpisy tretej krajiny, v ktorých sa nestanovujú žiadne obmedzenia právomoci, ktorú udeľujú na vykonávanie programov sledovania na účely zahraničného spravodajstva, nemôžu zabezpečiť úroveň ochrany, ktorá je v podstate rovnocenná úrovni zaručenej Chartou. Podľa judikatúry totiž právny základ, ktorý umožňuje zásah do základných práv, musí na účely splnenia zásady proporcionality sám definovať rozsah obmedzenia výkonu dotknutého práva.³⁹

37. Pokiaľ ide o **zásadu nevyhnutnosti**, SDEÚ objasnil, že právna úprava, „ktorá všeobecne oprávňuje uchovávanie všetkých osobných údajov každej osoby, ktorej osobné údaje boli prenesené z Únie (...) bez toho, aby stanovovala akékoľvek rozlíšenie, obmedzenie alebo výnimku na základe sledovaného cieľa, a bez toho, aby sa stanovilo objektívne kritérium umožňujúce vymedziť prístup orgánov verejnej moci k údajom a ich neskoršie použitie na účely, ktoré sú presné, prísne obmedzené a spôsobilé odôvodniť zásah, ktorý spôsobuje tak prístup, ako aj používanie týchto údajov“ nie je v súlade s touto zásadou.⁴⁰ Najmä právnu úpravu umožňujúcu orgánom verejnej moci všeobecný prístup k obsahu elektronických komunikácií treba považovať za právnu úpravu, ktorá zasahuje do podstaty obsahu základného práva na rešpektovanie súkromného života, ako je zaručené článkom 7 Charty.⁴¹

38. Podobne, tentokrát však pri posudzovaní práva členského štátu a nie práva tretej krajiny SDEÚ vo veci La Quadrature du Net a i. rozhodol, že „právna úprava stanovujúca uchovávanie osobných údajov musí vždy spĺňať objektívne kritériá, ktoré vymedzujú vzťah medzi údajmi, ktoré majú byť uchovávané, a sledovaným cieľom“.⁴² V rovnakej súvislosti v rozsudku vo veci Privacy International tiež rozhodol, že zákonodarca „musí vychádzať z objektívnych kritérií s cieľom určiť okolnosti a podmienky, za akých sa má príslušným vnútroštátnym orgánom poskytnúť prístup k dotknutým údajom“.⁴³

³⁹ Rozsudok vo veci Schrems II, bod 180.

⁴⁰ Rozsudok vo veci Schrems I, bod 93 a ďalšie odkazy. Pozri tentokrát vo vzťahu k právu členského štátu a nie k právu tretej krajiny, rozsudok vo veci Privacy International, bod 71 vrátane citovanej judikatúry. V danej veci Súdny dvor uviedol, že právna úprava členského štátu, ktorá ukladá poskytovateľom elektronických komunikačných služieb povinnosť všeobecne a nediferencovane poskytovať prevádzkové údaje a lokalizačné údaje prenosom bezpečnostným a spravodajským službám, ide nad rámec toho, čo je prísne nevyhnutné, a nemožno ju považovať za odôvodnenú v demokratickej spoločnosti, ako to vyžaduje smernica o súkromí a elektronických komunikáciách v spojení s Chartou (bod 81).

⁴¹ Rozsudok vo veci Schrems I, bod 94.

⁴² Rozsudok vo veci La Quadrature du Net a i., bod 133. V tejto súvislosti Súdny dvor potvrdil, že legislatívne opatrenia, ktoré stanovujú, ako ochranné opatrenie, všeobecné a nediferencované uchovávanie prevádzkových a lokalizačných údajov, sú v rozpore so smernicou o súkromí a elektronických komunikáciách v spojení s Chartou. Súdny dvor naopak rozhodol, že v situáciách vážneho ohrozenia národnej bezpečnosti, ktoré sa javí ako skutočné a aktuálne alebo predvídateľné, môže zákonodarca na účely ochrany národnej bezpečnosti povoliť príkaz, ktorým sa poskytovateľom elektronických komunikačných služieb ukladá povinnosť všeobecného a nediferencovaného uchovávaní prevádzkových a lokalizačných údajov. Takéto opatrenie však musí spĺňať osobitné podmienky. Takýto príkaz sa môže vydať len na prísne nevyhnutné obdobie, ktoré sa môže predĺžiť, ak toto ohrozenie pretrváva (bod 168).

⁴³ Rozsudok vo veci Privacy International, bod 78, vrátane citovanej judikatúry. V rozsudku vo veci Privacy International, pokiaľ ide o prístup orgánu k osobným údajom poskytnutým podľa práva členského štátu, Súdny dvor rozhodol, že „všeobecný prístup ku všetkým uchovávaným údajom bez ohľadu na to, či existuje nejaká, aspoň nepriama súvislosť so sledovaným cieľom, nemožno považovať za obmedzený na prísne nevyhnutné“ (body 77 – 78).

Záruka C – Nezávislý mechanizmus dohľadu

39. EDPB pripomína, že k zásahu dochádza pri získavaní údajov, ale aj vtedy, keď orgán verejnej moci získava prístup k údajom na ďalšie spracúvanie. ESĽP viackrát spresnil, že každý zásah do práva na súkromie a ochranu údajov by mal podliehať účinnému, nezávislému a nestrannému systému dohľadu, ktorý musí zabezpečovať sudca alebo iný nezávislý orgán⁴⁴ (napr. správny orgán alebo parlamentný orgán). Nezávislým dohľadom nad vykonávaním opatrení týkajúcich sa sledovania sa zaoberal aj SDEÚ v rozsudku Schrems II.⁴⁵

40. ESĽP spresňuje, že zatiaľ čo predchádzajúce (súdne) povolenie opatrení týkajúcich sa sledovania je dôležitou zárukou proti svojvoľnému konaniu, musí sa zohľadniť aj skutočné fungovanie systému odpočúvania vrátane systému brzd a protiváh pri výkone moci a to, či dochádza alebo nedochádza k skutočnému zneužitiu.⁴⁶ Vo veci Schrems II sa SDEÚ zaoberal aj rozsahom dozornej úlohy mechanizmu dohľadu, ktorý sa nevzťahoval na jednotlivé opatrenia týkajúce sa sledovania.⁴⁷

41. Vo vzťahu k právu členských štátov SDEÚ identifikoval viacero opatrení, ktoré sú v súlade s právom EÚ, len ak podliehajú účinnému preskúmaniu zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu, ktorého rozhodnutie je záväzné. Cieľom takéhoto preskúmania je overiť, či existuje situácia odôvodňujúca opatrenie a či sa dodržiavajú podmienky a záruky, ktoré musia byť stanovené.⁴⁸ V prípade získavania prevádzkových a lokalizačných údajov [traffic and location data] v reálnom čase by preskúmanie malo umožniť, okrem iného, *ex ante* overenie, či je povolené len v rámci toho, čo je prísne nevyhnutné. V riadne odôvodnených naliehavých prípadoch sa opatrenia môžu vykonať bez takéhoto predchádzajúceho preskúmania; Súdny dvor však stále vyžaduje, aby sa následné preskúmanie uskutočnilo v krátkom čase.⁴⁹

42. Pri nezávislosti mechanizmov dohľadu v súvislosti so sledovaním by sa mohli zohľadniť zistenia SDEÚ týkajúce sa nezávislosti orgánu v kontexte nápravy (pozri nižšie pod zárukou D). Okrem toho môže ďalšie prvky ponúknuť judikatúra ESĽP. Tento súd sa vyjadril, že uprednostňuje, aby bol za výkon dohľadu zodpovedný sudca. Nie je však vylúčené, že zodpovednosť môže niesť iný orgán, „pokiaľ je dostatočne nezávislý od výkonnej moci“⁵⁰ a „orgánov, ktoré vykonávajú sledovanie, a má dostatočné právomoci a príslušnosť vykonávať účinnú a nepretržitú kontrolu“.⁵¹ ESĽP dodal, že pri posudzovaní nezávislosti je potrebné zohľadniť „spôsob vymenovania a právne postavenie členov dozorného orgánu“⁵². Patria sem aj „osoby kvalifikované na výkon súdnej funkcie, vymenované parlamentom alebo predsedom vlády. Na rozdiel od toho sa zistilo, že minister vnútra, ktorý bol nielen politickým nominantom a členom výkonnej moci, ale priamo sa podieľal na zavedení osobitných prostriedkov

⁴⁴ ESĽP, Klass, body 17, 51.

⁴⁵ Rozsudok vo veci Schrems II, body 179, 183.

⁴⁶ ESĽP, Big Brother Watch, napadnutý rozsudok, body 319 – 320.

⁴⁷ Rozsudok vo veci Schrems II, bod 179.

⁴⁸ SDEÚ, rozsudok vo veci La Quadrature du Net a i., body 168 a 189.

⁴⁹ SDEÚ, rozsudok vo veci La Quadrature du Net a i., bod 189.

⁵⁰ ESĽP, Zakharov, bod 258, Iordachi a iní v. Moldavsko, body 40 a 51 a Dumitru Popescu v. Rumunsko, body 70 – 73.

⁵¹ ESĽP, Klass, bod 56 a Big Brother Watch, napadnutý rozsudok, bod 318.

⁵² ESĽP, Zakharov, bod 278.

sledovaní, nie je dostatočne nezávislý.⁵³ ESĽP tiež „poznámenáva, že je nevyhnutné, aby orgán dohľadu mal prístup ku všetkým relevantným dokumentom vrátane dôverných materiálov“.⁵⁴ ESĽP sa napokon zaoberá skutočnosťou „či činnosti orgánu dohľadu podliehajú verejnej kontrole“.⁵⁵

Záruka D – Jednotlivci musia mať k dispozícii účinné prostriedky nápravy

43. Posledná európska základná záruka sa týka práv jednotlivca na nápravu. Musí mať k dispozícii účinný prostriedok nápravy, aby uspokojil svoje práva, ak sa domnieva, že sa nerešpektujú alebo nerešpektovali. SDEÚ v rozsudku Schrems I vysvetlil, že „právna úprava, ktorá neupravuje nijakú možnosť osoby podliehajúcej súdnej právomoci uplatniť právne prostriedky nápravy, aby mala prístup k osobným údajom, ktoré sa jej týkajú, alebo dosiahnuť opravu alebo vymazanie takýchto údajov, nerešpektuje podstatu obsahu základného práva na účinnú súdnu ochranu, ako je upravené článkom 47 Charty. Článok 47 prvý odsek Charty totiž vyžaduje, aby každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie boli porušené, mal za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.“⁵⁶

44. Pri posudzovaní právnej úpravy členského štátu, ktorá umožňuje získavanie prevádzkových a lokalizačných údajov v reálnom čase, Súdny dvor dospel k záveru, že oznámenie je nevyhnutné „na to, aby dotknuté osoby mohli vykonať svoje práva podľa článkov 7 a 8 Charty, požiadať o prístup k svojim osobným údajom, ktoré boli predmetom týchto opatrení, a prípadne o ich opravu alebo odstránenie, ako aj v súlade s článkom 47 prvým odsekom Charty využiť účinný prostriedok nápravy pred súdom“⁵⁷. Uznal však tiež, že oznámenie osobám, ktorých údaje boli získané alebo analyzované, sa môže uskutočniť len v takom rozsahu a v takom okamihu, aby ním nebolo ohrozené úlohy zverené týmto orgánom.⁵⁸

45. Aj pre ESĽP je otázka účinného prostriedku nápravy neoddeliteľne spojená s oznámením opatrenia týkajúceho sa sledovania jednotlivcovi po skončení sledovania. Tento súd konkrétne konštatoval, že „dotknutá osoba má v zásade len minimálnu možnosť obrátiť sa na súdy, pokiaľ nie je informovaná o opatreniach prijatých bez jej vedomia, a teda môže napadnúť ich zákonnosť so spätnou účinnosťou, alebo alternatívne, pokiaľ sa akákoľvek osoba, ktorá má podozrenie, že jej komunikácia je alebo bola odpočúvaná, môže obrátiť na súdy, takže právomoc súdov nezávisí od oznámenia odpočúvanej osobe, že došlo k odpočúvaniu jej komunikácie“.⁵⁹ ESĽP teda uznal, že v niektorých prípadoch nemusí dôjsť k oznámeniu, musí sa však poskytnúť účinný prostriedok nápravy. V tomto prípade tento súd objasnil, napríklad vo veci Kennedy, že súd ponúka dostatočné možnosti nápravy, ak spĺňa súbor kritérií, t. j. nezávislý a nestranný orgán, ktorý prijal vlastný rokovací poriadok, zložený z členov, ktorí musia zastávať alebo zastávali vysokú sudcovskú funkciu alebo byť skúsenými právnikmi, a na podanie žaloby nie je potrebné prekonať žiadne dôkazné bremeno.⁶⁰ Pri skúmaní sťažností jednotlivcov by mal mať súd

⁵³ ESĽP, Zakharov, bod 278.

⁵⁴ ESĽP, Zakharov, bod 281.

⁵⁵ ESĽP, Zakharov, bod 283.

⁵⁶ SDEÚ, rozsudok vo veci Schrems I, bod 95.

⁵⁷ Pozri bod 190 rozsudku vo veci La Quadrature du Net a i. a SDEÚ, stanovisko 1/15, bod 220.

⁵⁸ Pozri bod 191 rozsudku vo veci La Quadrature du Net a i.

⁵⁹ ESĽP, Zakharov, bod 234.

⁶⁰ ESĽP, Kennedy, bod 190.

prístup ku všetkým relevantným informáciám⁶¹ vrátane dôverných materiálov. Taktiež by mal mať právomoc na odstraňovanie nesúlady.⁶²

46. V článku 47 Charty sa odkazuje na „tribunal“, aj keď v jazykových verziách iných ako v anglickej verzii sa uprednostňuje slovo „court“,⁶³ zatiaľ čo EDĽP ukladá členským štátom len povinnosť zabezpečiť, aby „každý, koho práva a slobody boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom“,⁶⁴ ktorý nemusí byť nevyhnutne súdnym orgánom.⁶⁵

47. SDEÚ v súvislosti s rozsudkom vo veci Schrems II pri posudzovaní primeranosti úrovne ochrany tretej krajiny zopakoval, že „osoby podliehajúce súdnej právomoci musia mať možnosť uplatniť právne prostriedky nápravy pred nezávislým a nestranným súdom, aby mali prístup k osobným údajom, ktoré sa ich týkajú, alebo dosiahnuť opravu alebo vymazanie takýchto údajov“.⁶⁶ V tejto súvislosti sa SDEÚ domnieva, že účinnú súdnu ochranu pred takýmito zásahmi môže zabezpečiť nielen súd, ale aj orgán⁶⁷, ktorý ponúka záruky, ktoré sú v podstate rovnocenné zárukám vyžadovaným podľa článku 47 Charty. SDEÚ vo svojom rozsudku vo veci Schrems II zdôraznil, že je potrebné zabezpečiť nezávislosť súdu alebo orgánu, najmä od výkonnej moci, so všetkými potrebnými zárukami, a to aj pokiaľ ide o podmienky odvolania alebo zrušenia vymenovania,⁶⁸ a že právomoci, ktoré by sa mali udeliť súdu, musia byť v súlade s požiadavkami článku 47 Charty. V tejto súvislosti sa orgánu⁶⁹ udelí právomoc prijímať rozhodnutia, ktoré sú pre spravodajské služby záväzné, v súlade so zákonnými zárukami, ktorých by sa dotknuté osoby mohli dovolávať.⁷⁰

4. ZÁVEREČNÉ POZNÁMKY

48. Tieto štyri európske základné záruky treba považovať za kľúčové prvky, ktoré treba zisťovať pri posudzovaní úrovne zásahu do základných práv na súkromie a ochranu údajov. Nemali by sa posudzovať nezávisle, keďže sú úzko prepojené, ale celkovo, pri preskúmaní príslušných právnych predpisov v súvislosti s opatreniami týkajúcimi sa sledovania, minimálnou úrovňou záruk ochrany práv dotknutých osôb a prostriedkami nápravy stanovenými podľa vnútroštátneho práva tretej krajiny.

49. Tieto záruky si vyžadujú určitý stupeň výkladu, najmä preto, že právne predpisy tretej krajiny nemusia byť identické s právnym rámcom EÚ.

⁶¹ EDPB poznamenáva, že komisár Rady Európy pre ľudské práva sa domnieva, že tzv. pravidlo „tretích strán“ – na základe ktorého spravodajské služby v jednej krajine, ktoré poskytujú údaje spravodajským službám v inej krajine, môžu prijímajúcej inštitúcii uložiť povinnosť neposkytnúť prenesené údaje žiadnej tretej strane – by sa nemalo vzťahovať na orgány dohľadu, aby sa neohrozila možnosť účinného prostriedku nápravy (Tematický dokument o demokratickom a účinnom dohľade nad národnými bezpečnostnými službami).

⁶² ESĽP, Kennedy, bod 167.

⁶³ Slovo „tribunal“ je napríklad v nemeckom jazyku preložené ako „Gericht“ a v holandskom jazyku ako „gerecht“.

⁶⁴ Článok 13 EDĽP.

⁶⁵ ESĽP, Klass, bod 67.

⁶⁶ Pozri bod 194 rozsudku vo veci Schrems II.

⁶⁷ Pozri bod 197 rozsudku vo veci Schrems II, v ktorom Súdny dvor výslovne používa toto slovo.

⁶⁸ Pozri bod 195 rozsudku vo veci Schrems II.

⁶⁹ Pozri bod 197 rozsudku vo veci Schrems II, v ktorom Súdny dvor výslovne používa toto slovo.

⁷⁰ Pozri bod 196 rozsudku vo veci Schrems II.

50. Ako ESĽP uviedol vo veci Kennedy, „posúdenie závisí od všetkých okolností prípadu, ako je povaha, rozsah a doba trvania možných opatrení, dôvody ich nariadenia, orgány príslušné na ich povoľovanie, vykonávanie a dohľad nad nimi a druh opravného prostriedku stanoveného vnútroštátnym právom“.⁷¹

51. V dôsledku toho môže posúdenie opatrení týkajúcich sa sledovania tretích krajín vo vzťahu k európskym základným zárukám viesť k dvom záverom:

- J) Predmetná právna úprava tretej krajiny nezabezpečuje požiadavky európskych základných záruk: v tomto prípade by právne predpisy tretej krajiny neponúkali úroveň ochrany, ktorá by bola v podstate rovnocenná úrovni ochrany zaručenej v rámci EÚ.
- J) Predmetná právna úprava tretej krajiny je v súlade s európskymi základnými zárukami.

52. Pri posudzovaní primeranosti úrovne ochrany podľa článku 45 všeobecného nariadenia o ochrane údajov bude musieť Komisia posúdiť, či sú európske základné záruky splnené ako súčasť prvkov, ktoré sa majú považovať za záruku toho, že právne predpisy tretej krajiny ako celok poskytujú úroveň ochrany, ktorá je v podstate rovnocenná úrovni zaručenej v rámci EÚ.

53. Ak sa vývozcovia údajov spolu s dovozcami údajov spoliehajú na primerané záruky podľa článku 46 všeobecného nariadenia o ochrane údajov vzhľadom na požiadavky právnych predpisov tretej krajiny, ktoré sa osobitne vzťahujú na prenášané údaje, museli by zabezpečiť, aby sa účinne dosiahla v podstate rovnocenná úroveň ochrany. Najmä v prípade, že právo tretej krajiny nespĺňa požiadavky európskych základných záruk, znamenalo by to zabezpečenie toho, aby predmetné právne predpisy nezasahovali do záruk a ochranných opatrení [guarantees and safeguards] súvisiacich s prenosom, aby sa tak naďalej poskytovala úroveň ochrany, ktorá je v podstate rovnocenná úrovni zaručenej v rámci EÚ.

54. EDPB vydal ďalšie usmernenia a odporúčania, ktoré sa majú zohľadniť pri posudzovaní, v závislosti od nástroja na prenos, ktorý sa má použiť, a od potreby poskytnúť primerané záruky vrátane prípadných dodatočných opatrení [supplementary measures].⁷²

55. Okrem toho treba poznamenať, že európske základné záruky sú založené na tom, čo vyžaduje zákon [law]. EDPB zdôrazňuje, že európske základné záruky sú založené na základných právach, ktoré sa vzťahujú na všetkých bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť.

56. EDPB opätovne zdôrazňuje, že európske základné záruky sú referenčným štandardom pri posudzovaní zásahov spôsobených opatreniami týkajúcimi sa sledovania tretích krajín v kontexte medzinárodných prenosov údajov. Tieto štandardy vyplývajú z práva EÚ a judikatúry SDEÚ a ESĽP, ktorá je pre členské štáty záväzná.

⁷¹ ESĽP, Kennedy, bod 153.

⁷² Referenčné kritérium primeranosti, WP 254 rev.01, revidované a prijaté 6. februára 2018; Odporúčania EDPB 01/2020 o opatreniach, ktoré dopĺňajú nástroje na prenos s cieľom zabezpečiť súlad s úrovňou ochrany osobných údajov v EÚ, 10. novembra 2020.